

такива пещери и извори. Надъ извора има голѣма и дълбока пещера.

Началото на своята подземна вода Искрецкиятъ изворъ има по-горе, къмъ Петроханъ, отъ едни безотточни долини или понори.

Чудновати сж тѣзи безотточни долини! Вървите изъ една долчинка край малкото ѝ поточе. То е насочено точно къмъ билото на планината. Очаквате го да кривне настрани и се упъти къмъ главната долина, но то упорствува. Ето срещу него иде друго поточе. Като козлета вървятъ право едно срещу друго. Ще се счепкатъ! — си мислишъ. А вмѣсто това, тѣ радостно се прегръщатъ и хопъ, изведнажъ потъватъ въ подземния мракъ. Нѣкжде потоцитъ потъватъ въ земята въ затлачени мочурища, а другаде — въ ясно откроенъ въртопъ. Следъ като поскитатъ съ километри подъ земята, изъ пещеритъ, понорнитъ води изкачатъ пакъ на бѣлия свѣтъ, бистри и студени, и бѣгатъ да се влѣятъ въ голѣмитъ рѣки. Понѣкога карстовитъ извори избликуватъ цѣли рѣки, какъвто е и Искрецкото врело.

Лѣте пжтътъ отъ Искрецъ къмъ Петроханскитъ предпланини е доста неприветливъ, но презъ зимата и раната пролѣтъ този му недостатъкъ не е тѣй досаденъ. Като минемъ селата Брѣзе и Сухо Бракевци, възлизаме въ вълнообразната и разнообразна областъ на поноритъ. Зиме, при дебелъ снѣгъ, мжно може човѣкъ да проумѣе тѣхната сложна и загадъчна водосъбирателна система. Но пролѣтъ тѣ сж така забавни, като приказка, особено за пжтници, които пръвъ пжтъ минаватъ изъ тѣзи своеобразни мѣстности.

Като минемъ главното било на Стара-планина и климнемъ къмъ Дунавската равнина, попадаме на една доста широка и закжтана отъ вѣтроветъ поляна. Това е Петроханъ. Прочутъ и важенъ проходъ. По-рано се е наричалъ Гински, по името на близкото село Гинци, разпрѣснато на махали по южнитъ склонове на